

## D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje zmatek dle §u 281 čís. 10 tr. ř., poněvadž soud nalézací, prý nesprávně, podřadil skutek stěžovatelův pod § 176 II. a) tr. zák., nechav úplně nepovšimnuto, že od potrestání stěžovatelova pro krádež, jednou pro zločin, jednou pro přestupek, uplynulo již více než 18 roků, takže následky odsouzení dávno již pomínuly. Než, nehledíc k tomu, že skutek obžalovaného zůstal by i po odpadnutí kvalifikace dle §u 176 II. a) tr. zák. čtyřnásobně na zločin kvalifikován a dle §u 179 tr. zák. trestným, nerozlišuje všeobecný trestní zákon v §u 176 II. a) tr. zák. dle doby, kdy předchozí krádeže byly spáchány, pokud se týče tresty za ně odpykány, a nezná promlčení následků trestu. Zákon ze dne 15. listopadu 1867 čís. 131 ř. zák., jehož se zmateční stížnost dovolává, obmezil ovšem trvání určitých, tam přesně vyznačených následků potrestání na určitou dobu, kratší než doba shora uvedená, avšak k těmto účinkům potrestání, v zákoně určitě vyznačeným, účinek z vícenásobného předchozího potrestání pro krádež dle §u 176 II. a) tr. zák. nenáleží. Nemístným jest poukaz k zákonu ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., poněvadž i zde jde o promlčení určitého účinku předchozího potrestání, kteréžto ustanovení na jiné, zákonem nedotčené účinky potrestání rozšiřovati nelze. Ostatně ani tento zákon nejde tak daleko, že by předchozí potrestání pachatelovo označil vůbec bezvýznamným pro výrok o podmíněném odkladu trestu a soud bude k nim i po uplynutí lhůty druhého odstavce §u 2 míti zření, pokud mohla by míti vliv na jeho úsudek o osobnosti pachatelově ve směru prvního odstavce §u 1 cit. zák. V úvahu přijíti by mohl snad ještě zákon o odčinění odsouzení ze dne 21. března 1918, č. 108 ř. zák. vzhledem ku svým účinkům dle § 3, ježto od posledního potrestání stěžovatelova více než nejdělsí lhůta § 2 a 4 zák. uplynula. Než stěžovatel ani netvrdí, že by se byl dobrodiní tohoto zákona vůbec domáhal aneb že by tu bylo i jen podmíněk odčinění jeho odsouzení zvláště dle druhého odstavce § 1 cit. zák. Za tohoto stavu věci nelze uznati použití kvalifikace § 176 II. a) tr. z. právně pochybeným.

## Čís. 511.

**Dodávková povinnost (§ 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).**

**Zemědělec jest oprávněn, by kryl předem svou vlastní potřebu ve výměře úředně stanovené a teprve ze zbytků obilí splnil předepsanou dávku obilnin.**

(Rozh. ze dne 16. července 1921, Kr II 247/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 18. března 1921, jímž byl obžalovaný dle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle § 3 zák. ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n.

## D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje důvod zmatečnosti § 281 čís. 9 a) tr. ř. Rozdíl názoru vysloveného v osvobozujícím rozsudku, proti kterému zmateční stížnost brojí, a názoru zmateční stížnosti jeví

se krátce v tom, že podle rozsudku splňuje zemědělec předepsanou dávku obilnin ze zbytku obilí po krytí své vlastní potřeby ve výměře úředně stanovené, kdežto podle názoru zmateční stížnosti musí odvésti v první řadě předepsané množství obilnin a teprve zbytku může pro sebe, pokud to úředně jest dovoleno, upotřebiti. Rozsudek dovolává se pro správnost svého názoru nařízení vlády republiky Československé ze dne 2. září 1920, čís. 499 sb. z. a n. o úpravě spotřeby obilí, mlýnských výrobků, luštěnin a máku, který prý obmezení, zastávaného zmateční stížností neobsahuje, zmateční stížnost pak zase hájí své stanovisko poukazem na § 5 vládního nařízení ze dne 11. června 1920, čís. 390 sb. z. a n., o úpravě obchodu obilím, luštěninami, olejnatými plodinami a t. d., jakož i poukazem na § 13 předposlední odstavce vyhlášky ministerstva pro zásobování lidu ze dne 28. června 1920, čís. 55.486 ve sbírce zákonů a nařízení čís. 423 o sklizni, výmlatu a výkupu, dodávce a spracování zabavených plodin. Východisko pro posouzení správnosti toho neb onoho náhledu dlužno spatřovati v § 5 svrchu zmíněného nařízení ze dne 11. června 1920 čís. 390 sb. z. a n. Zde jest obsažena výjimka z účinku zabavení, o němž mluví § 4 tohoto nařízení a který definuje tak, že zabavené předměty nesmějí se ani spracovati ani spotřebovati ani skrmiti ani dobrovolně nebo nuceně zciziti, pokud to není právě zmíněným nařízením nebo zvláštními na jeho základě vydanými předpisy povoleno. Jest tedy § 5 právě oním zvláštním předpisem, který naznačuje § 4; § 5 právě zmíněného nařízení ustanovuje, že výjimkou smějí 1. držitelé zemědělských podniků: a) spotřebovati zabavené obilí, luštěniny a mák vlastní sklizně k vlastní výživě, dále k výživě příslušníků rodiny (domácnosti, hospodářství) a pomocných sil zemědělských i zřízců, jimž za mzdu přísluší naturální strava (deputát), jakož i osob oprávněných k výměnku neb jiným po právu stávajícím naturálním dávkám; b) krmiti zabavenými plodinami mimo olejnaté plodiny. Dále ustanovuje tento paragraf, že rozsah spotřeby, uvedené pod bodem a) a b), stanoví ministerstvo pro zásobování lidu. Mimo to pak že spotřeba nesmí býti na újmu povinnosti dodávkové, nařízené ohledně zabavených plodin. Konečně odstavce c) ustanovuje, že smějí držitelé zemědělských podniků upotřebiti zabavené plodiny nezbytné k výsevu ve množství, jež stanoví dle jednotlivých oblastí ministerstvo pro zásobování lidu v dohodě s ministerstvem zemědělství. Jak vidno z § 6 téhož nařízení, jest ustanovení § 5, pokud se týká rozsahu potřeby držitelů zemědělských podniků, ustanovení rámcové, ježto § 6 obsahuje výhradu, že ministerstvo pro zásobování lidu vydá podrobná nařízení o výkupu, převzetí a upotřebení zabavených plodin jakož i o úpravě spotřeby, tedy právě v oborech, který se dotýkají rozsahu výjimečného použití zabavených zásob. Jest proto nutno obrátiti se při výkladu § 5 zmíněného nařízení, o jehož ustanovení, že spotřeba nesmí býti na újmu povinnosti dodávkové, nařízené ohledně zabavených plodin, se opírá zmateční stížnost, na další ustanovení, znamenající uskutečnění zásady § 5 právě zmíněného nařízení, by se z nich poznalo, jak se obmezení, jehož se dovolává zmateční stížnost, zračí v těchto jednotlivých prováděcích nařízeních.

Úpravy spotřeby držitelů zemědělských podniků v užším slova smyslu, totiž jenom spotřeby podle § 5 bod první lit. a) právě zmíněného nařízení, týká se vládní nařízení ze dne 2. září 1920, čís. 499

sb. z. a n. Toto nařízení nazývá výjimku § 5 bod 1 lit. a) »přímým zásobením«, a ve svém § 32 mluví o »právu přímého zásobením«, což souhlasí s obsahem § 21 nařízení vládního čís. 390/20, v němž mluví o právu zemědělců živiti se obilím vlastní sklizně. Toto přímé zásobování jest protivou zásobování ostatních samozásobitelů a nesamozásobitelů a z porovnání § 2 a 4 nař. čís. 499/20 jde na jevo, že skutečné přímé zásobování jest zvláštní předností držitelů zemědělských podniků, úmyslně poskytovanou, a proto také při výkladu zákona, jehož moci veškerá tato nařízení, opírající se o zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n., požívají, dlužno dbáti tohoto výslovného přednostního postavení držitelů zemědělských podniků. U těchto stanovena byla spotřební dávka v § 2 nař. čís. 499/20 bez veškerého obmezení — o dodávce předepsaného množství obilí není zde vůbec řeči — kdežto spotřební dávka pro samozásobitele v širším slova smyslu stanoví se dle stavu pohotových zásob. Důvody tohoto přednostního postavení držitelů zemědělských podniků jsou na snadě. Bylo jimi zamýšleno podporou spotřeby držitelů zemědělských podniků zvýšiti v zájmu všeobecnosti původní výrobu a byl tedy spatřován v podpoře držitelů zemědělských podniků zájem veřejný, takže nelze mluvit o tom, že by zde byla dávana přednost soukromému zájmu před zájmem veřejným. Přednostní zásobování držitelů zemědělských podniků bylo by však ilusorním, kdyby správným mělo býti stanovisko zmateční stížnosti, že spotřeba nesmí býti na újmu povinnosti dodávkové, nařízené ohledně zabavených plodin, ježto by zemědělec vůbec neměl práva na výživu z vlastní sklizně, nýbrž byl by postaven na roveň ostatním občanům, kteří jsou zásobováni z pohotových zásob. Když by mu totiž po dodávce předepsaného obilí nic nezůstalo, neb mu nezůstalo tolik, kolik má dovoleno spotřebovati, a to přece zákonodárce nezamýšlel, byl by zásoben z odvedeného kontingentu. Tento postup byl by tedy po stránce hospodářsko-politické postupem zákonodárcem nechtěným a také se stanoviska státní správy nepřirozeným, neb by si státní správa zásobovací úkol stěžovala tím, že by téže osobě jedenkrát pohotové zásoby odebírala a po druhé jí je zase dávala zpět. Dlužno tedy přisvědčiti názoru nalézacího soudu, že nařízení vlády republiky Československé č. 499/20 neobsahuje obmezení spotřeby držitelů zemědělských podniků výší předepsané dodávky.

Také ustanovení nařízení vládního ze dne 15. července 1920, čís. 481 sb. z. a n. o upotřebení obilí a mlýnských výrobků ke krmení neobsahuje obmezení této spotřeby výší kontingentu. § 2 tohoto nařízení, obsahující ustanovení o spotřebě zadiny, nemluví vůbec o výší dodávky a také § 5, ustanovující spotřebu ječmene, neobmezuje tuto výší předepsané dodávky ječmene. Pokud běží o oves, ustanovuje § 3, že se oves vlastní sklizně ponechává zemědělcům ke krmení pro koně a po dobu těžkých polních prací též pro ostatní tažný dobytek, pokud zbude po dodávce uloženého kontingentu ovsu. Druhý odstavec téhož paragrafu ustanovuje, že ministerstvo pro zásobování lidu může podle potřeby omeziti používání ovsu ke krmení i na určité nejnižší denní dávky. § 4, určující spotřebu kukuřice a ostatních dosud nejmenovaných, v §u 1 však vypočtených plodin, ustanovuje, že je smějí držitelé hospodářského zvířectva zkrmiti bez obmezení, avšak bez újmy pří-

padné povinnosti dodávkové. Veškerá tato ustanovení dlužno zajisté tak vykládati, aby měla vůbec nějaký význam, když upravují výši spotřeby a nikoliv výši kontingentu. Dlužno tedy zdůrazňovati při nich vždy okolnost prvou a nikoliv druhou. Práví-li tedy § 3, že se oves ponechává zemědělcům ke krmení, a že ministerstvo pro zásobování lidu může podle potřeby omeziti používání ovsa ke krmení na určité nejnižší denní dávky, jest z toho zřejmo, a to zejména z posledního odstavce §u 3 tohoto nařízení, že držitel zemědělského podniku musí v každém případě býti zaručena určitá kvota spotřební, která předchází předepsanému množství dodávky ovsa. Zřejměji ještě ustanovuje § 4, že spotřeba kukuřice a plodin, tam dále jmenovaných, předchází dodávce, neboť jinak nedalo by se vůbec oprávnění držitele zemědělského podniku, zkrmiti bez omezení kukuřicí a plodiny, mimo to v §u 4 zmíněného nařízení jmenované, srovnati s dodržováním předepsané dodávky těchto plodin. V obou paragrafech jest tedy, pokud mluví o dodávce, zásadně jenom řečeno, že i tyto plodiny mohou býti předmětem dodávky, ačkoliv se ponechávají držitelům zemědělských podniků ke zkrmení, a ačkoliv podle znění § 1 by se mohlo zdáti, že je toto ustanovení vůbec z dodávky vylučuje. Poněvadž konečně již zásadní ustanovení § 5 lit. c) o upotřebení zabavených plodin, nezbytných k výsevu, neupravuje vůbec poměr potřeby osiva k předepsané dodávce obilnin, dlužno z obsahu všech svrchu zmíněných nařízení, upravujících potřebu plodin v širším smyslu, usuzovati, že tato nařízení neobmezují potřebu výši kontingentu.

Další nařízení, ke kterému se nutno pro výklad obrátiti, jest vyhláška ministerstva pro zásobování lidu ze dne 28. června 1920, čís. 423 sb. z. a n. Tato vyhláška týká se zase druhého oboru, vyplývajícího ze zabavení plodin, totiž úpravy dodávek. Pod záhlavím »převzetí zabavených plodin« v §u 12 se ustanovuje, že držitelé zemědělských podniků jsou povinni, nabídnouti a prodati zabavené plodiny v dobré jakosti, řádně pročištěné, suché a zdravé zmocněncům státního obilního ústavu za stanovenou přijímací cenu, pokud jim dle §u 5 nařízení vlády republiky Československé ze dne 11. června 1920 č. 390 sb. z. a n. nejsou ponechány pro vlastní potřebu (výživu, krmení a osivo). Toto zásadní ustanovení nepoužívá tedy nikterak domnělého omezení obsaženého v §u 5 nař. čís. 390/20, naopak zdůrazňuje výslovně, že k nabídce se hodí obilniny, pokud nejsou ponechány pro potřebu v širším smyslu. § 16 téže vyhlášky ustanovuje v odstavci druhém, že, nedostojí-li zemědělec ve lhůtě, zemskou politickou správou stanovené, své povinnosti dodávkové, provede okresní (župní) obilní úřad nucenou odebrku zabavených plodin, leč by bylo zjištěno, že zemědělec bez své viny nemohl předepsané množství odvésti. Toto ustanovení má na mysli nejen opozdění zemědělcovo, nýbrž též vůbec nedodání předepsaného množství obilí, jak zřejmo ze slov »leč že by bylo zjištěno, že zemědělec bez své viny nemohl předepsané množství dodati«. Toto ustanovení nemělo by smyslu, kdyby kontingent byl neměnitelnou veličinou, poněvadž pak nebylo by vůbec třeba, aby se zkoumalo, zda zemědělec mohl dodávku splniti čili nic. Pro povahu kontingentu nelze však přehlédnouti zejména ustanovení posledního odstavce §u 16 zmíněné vyhlášky, které praví, že i po dodání celého předepsaného kontingentu je

zemědělec povinen nabídnouti státnímu obilnímu ústavu všechny další přebytky, jež přesahují potřebu osiva a dávky v §u 5, odstavec prvý, lit. a), b) nař. čís. 390/20 povolené. Používá-li toto ustanovení výrazu »další přebytky«, dává tím na jevo, že přebytkem jest již také kontingent, a naznačuje tím, že v první řadě jest potřeba zemědělce v širším slova smyslu, a že teprve potom následuje dodávka.

Za tohoto stavu věci nelze se ovšem přikloniti k názoru zmateční stížnosti o významu slov v §u 5 nař. čís. 390/20 »spotřeba nesmí však býti na újmu povinnosti dodávkové, nařízené ohledně zabavených plodin«, nýbrž dlužno toto ustanovení vykládati jen tak, jak to učinil již nalézací soud, že jest opětovným zdůrazněním výjimečnosti § 5 vládního nařízení čís. 390/20 a té okolnosti, že i držitelé zemědělských podniků, ač jsou přednostně zásobováni, mohou potřebu svoji ukájeti jen tou měrou, jak jest jim to zvláštními předpisy dovoleno. Ustanovení toto neříká nic jiného, než že dlužno setrvati na zásadě zabavení veškerého obilí a dalších plodin, v § 1 nař. čís. 390/20 jmenovaných, a že zemědělci jsou zásadně povinni odváděti zabavené obilí, při čemž pro povinnost jejich zůstává směrodatnou okolnost, že vůbec sklízejí; má-li tedy zemědělec sklizeň, jest tím již řečeno podle §u 5 nař. čís. 390/20, že jest subjektem k dodávce povinným bez ohledu na to, že jest mu zaručena určitá spotřeba. V jakém poměru může a má své povinnosti dostáti, ustanoví se teprve zvláště, při čemž ovšem — jak svrchu uvedeno — spotřeba předchází dodávce. Obmezení vyslovené v § 13 vyhlášky ministerstva pro zásobování lidu ze dne 28. června 1920 čís. 423 sb. z. a n., že držitelé zemědělských podniků nejsou oprávněni činiti námitky proti předpisu kontingentu obilí, jež mají odvésti, s poukazem na předpis §u 5, odstavec prvý, lit. a), b) nař. čís. 390/20, totiž na právo, že smějí použití obilí k výživě nebo ke krmení, jest obmezením čistě formálním, nevylučujícím však spotřebu zemědělcovu po zákonu dovolenou. Má totiž toto ustanovení vyloučiti námitku, jejíž obsah mohl by býti pouze přibližným, poněvadž by se musil opírat o výpočet budoucí potřeby, která zajisté podléhá změnám a která proto nemůže býti předmětem nějakého opravného prostředku, zejména uváží-li se, že i předepsaná dodávka zemědělských plodin je celkem vypočítána rovněž jenom přibližně. Odstraňuje tedy § 13 vyhlášky čís. 423/20 námitky zemědělcovy pouze pro nečasnost jejich, nikoli však proto, že by nesměl ukojiti svou potřebu před kontingentem. Rovněž nelze ničeho vyvozovati z předpisu §u 11 zmíněné vyhlášky, že v případech, kdy zemědělec neprovedl výmlatu, má se z výmlatu, úředně provedeného, uhraditi předem předepsaná dodávka. Toto ustanovení má povahu ustanovení trestu pro liknavého zemědělce a nelze ho proto použiti na ostatní případy, kde zemědělec jednal v mezích zákona, vykonáváje své právo, živiti se z vlastní sklizně. Výklad, že ustanovení §u 5 nař. čís. 390/20, dle něhož spotřeba nesmí býti na újmu povinnosti dodávkové, nařízené ohledně zabavených plodin, neobmezuje zákonně zaručené spotřeby držitele zemědělského podniku, souhlasí také se směrnici, ze kterých vycházela vláda při provádění zásobovacího plánu. O nich podává vysvětlení věstník ministerstva pro zásobování lidu čís. 19 z roku 1919, str. 301/302 ve článku: »Přípravy ku zachycení sklizně hospodářského období 1919/20«, jichž zajisté dlužno použiti i při výkladu nařízení čís. 390/20, poněvadž právě v roku 1919 nastalo právě

hospodaření se sklizní, od jehož zásad nebylo ani nařízením čís. 390/20 upuštěno. Zde se praví, že vykupování obilí v hospodářském období 1919/20 bude spočívat na systému kontingentování, t. j. že budou předepsány minimální kontingenty, které rolníkovi na jedné straně zaručí, že vlastní jeho spotřeby v plném rozsahu bude se šetřiti, na druhé straně však za všech okolností kontingent musí se dodati. Dále vyplývá z této statě věstníku, že kontingent jest změnitelným, že spočívá na zásadě dobrovolnosti a že kontingentování se připraví přiznáním povinných rolníků. K tomuto poslednímu bodu se tam připomíná, že bezprostředně před sklizní nebo při ní oznámí zemědělci množství obilí, které mohou dodati bez újmy plné své vlastní potřeby. Věstník ministerstva pro zásobování lidu čís. 14 z roku 1920 str. 221 nepraví o hospodaření se sklizní pro období 1920/21 nic nového, ačkoliv podle textu nařízení z roku 1919 čís. 354, 386, 394 byl by k tomu zajisté býval důvod, neboť text těchto nařízení byl zejména, pokud se týče poměru kontingentu a potřeby, v §u 3 nař. čís. 354/19 odchylný. Jak již svrchu řečeno, jest z toho viděti, že i pro rok 1920 zůstalo se při týchž zásadách, jako pro hospodářské období dřívější, t. j. při zásadě úplného krytí vlastní potřeby držitele zemědělského podniku. Také věstník ministerstva pro zásobování lidu ze dne 17. července 1920 čís. 18 str. 279/280, pojednávající o zemských kontingentech obilí sklizně 1920, praví, že každý zemědělec, který podle zákonných předpisů má přebytky, musí tyto odevzdati státu, a že mu bude také uložen přiměřený kontingent v poměru k jeho dodací schopnosti. Konečně i uveřejnění věstníku ministerstva pro zásobování lidu ze dne 31. července 1920, čís. 20 str. 309/310 o rozdělování jednotlivých kontingentů, počínajíc zemskými a končíc kontingenty jednotlivých zemědělců, praví, že ve všech těchto případech je nutno kontingent vyměřiti podle skutečných přebytků. Tyto zásady jasně vyjadřují, že v první řadě běží o krytí potřeby zemědělcovy a v druhé řadě o kontingent. Tyto zásady lze vysvětliti změnou poměrů, které nastaly v roce 1918. Dříve bylo nutno, aby veškeré zásoby byly sehnány, poněvadž šlo o zásobování vojska. Po ukončení válečného období odpadlo toto zásobování a snaha veřejného hospodářství obracela se k tomu, aby se nyní podporovala původní výroba zemědělská, a jako prostředku k tomu použilo se mezi jiným též přímého zásobování držitelů zemědělských podniků. Názor, zastávaný zmateční stížností, odporoval by tedy i tomuto opatření vládnímu a nelze s ním proto souhlasiti. Podle tohoto názoru jest rozsudek nalézacího soudu úplně správným.

Podle rozsudkového zjištění sklídil obžalovaný celkem 40 q obilnin. Spotřeba jeho v užším smyslu činila 20 q 80 kg, osevní míra pak 16 q, tedy celková potřeba 36 q 80 kg, nehledíc ovšem k množství, které mohl zkrmiti a jež činilo 5 proc. zadiny, t. j. 1 q 45 kg a 25 proc. ječmene po úhradě osevu, t. j. 1 q 65 kg, takže mu zbylo celkem 10 kg obilnin, pokud se týče beze srážky zadiny celkem 1 q 55 kg. Obžalovaný byl by měl ovšem tento zbytek dodati včas, ježto povinnosti dodací dlužno vyhověti nejen v množství předepsaných obilnin, nýbrž i v předepsaném čase (§ 16 vyhlášky min. pro zásobování lidu ze dne 28. června 1920 čís. 423 sb. z. a n.) a nikoliv až v prosinci 1920. Leč nalézací soud zjistil, že toto opožděné dodání kontingentu, při němž dodal obžalovaný celkem 5 q obilnin, jest omluveno opožděným vymlácením, které nalézací soud rov-

něž považuje za nezaviněné. Hledíc k tomu, že obžalovaný měl celkem dodati jen výše vypočtený zbytek obilí a své povinnosti skutečně v míře daleko větší dostál, nelze mluvíti o zúmyslném neb vědomém porušení dodávkové povinnosti.

### Čís 512.

**Dozorčí orgán lesní ve službách soukromých není úředníkem ve smyslu §§ 101 a 311 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 21. července 1921, Kr I 731/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury k zachování zákona:

Rozsudkem okresního soudu v Jesenici ze dne 28. prosince 1920 a potvrzujícím jej rozsudkem krajského soudu v Mostě jako soudu odvolacího ze dne 1. března 1921, porušen byl zákon v ustanovení §§ 101 a 311 tr. zák., rozsudky ty se zrušují a okresnímu soudu v Jesenici se ukládá, by, šetře zásady odstavce druhého Šu 293 tr. ř., ve věci znova rozhodl.

### Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Jesenici ze dne 28. prosince 1920 byl obžalovaný uznán vinným vedle přestupku nedokonané krádeže ve smyslu §§ 8 a 460 tr. zák. také přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením ve smyslu Šu 311 tr. zák., spáchaným tím, že dne 12. prosince 1920, byv přistihnut přísežným panským hajným, hleděl ho darem 50 K svést k porušení jeho úřední povinnosti, a byl za to dle Šu 311 tr. zák. s ohledem na ustanovení Šu 267 tr. zák. a za použití §§ 266 a 260 b) tr. zák. odsouzen do vězení na jeden týden. Rozsudkem krajského soudu v Mostě jako soudu odvolacího ze dne 11. března 1921 bylo odvolání obžalovaného, pokud směřovalo proti výroku o vině, jako neodůvodněné zamítnuto. Rozsudky obou stolic porušen byl zákon v ustanovení Šu 311 tr. zák. František S. označen je v rozsudku první stolice jako přísežný panský hajný. Jinak nepodávají sice trestní spisy žádného bližšího objasnění otázky, dlužno-li v hajném spatřovati úředníka ve smyslu Šu 311 tr. zák., vzhledem k tomu však, že dle rozsudkového zjištění byl jím obžalovaný při činu, zakládajícím skutkovou podstatu přestupku dle §§ 8 a 460 tr. zák., přistižen v honebním revíru W-ově v K., a že hajný při svém svědeckém výslechu udal: »pozoroval jsem obžalovaného v polích, která náležejí k n a š e m u honebnímu revíru v K.«, lze bezpečně za to míti, že v osobě S-ově jde o přísežný lesní orgán dozorčí, jsoucí ve službách soukromých. Rozhodovací důvody rozsudku první stolice neobsahují ni žádných úvah v příčině otázky, z kterého důvodu spatřuje soud ve jmenovaném hajném úředníka ve smyslu Šu 311 tr. zák., rozsudek druhé stolice pak neuvádí pro své rozhodnutí vůbec žádných důvodů. Z okolnosti, že rozsudek první stolice označuje ho jako přísežného panského hajného, dlužno však usuzovati na názor obou stolic, jakoby vhodným objektem přestupku dle Šu 311 tr. zák. byly osoby, jmenované v Šu 68 tr. zák., tedy i osoby takové, které stojí ve službách soukromých. Tento názor je zřejmě mylný. Pojem úředníka ve smyslu Šu 311 tr. zák. kryje se s tímž pojmem dle druhého odstavce Šu 101 tr. zák., jakož i dle §§ 104 a 105 tr. zák., a dlužno dle toho i za úředníka ve smyslu Šu 311 tr. zák. pokládati toho, kdo mocí přímého nebo nepřímého veřejného příkazu, s přísahou nebo bez ní, je